

Spark til anglofærens aksiomer

Den 29. august 2023 (EIRNS) – Spark til anglofærens aksiomer

Kom, som du er;

Lad være med at dvæle ved din pleje.

Hvis dit flettede hår har løsnet sig,

Hvis dit hårs skilning ikke er lige,

Hvis båndene på dit korset ikke er fastgjort,

så gør det ikke noget.

Kom, som du er

Prik ikke over din pleje...

Kom, som du er;

Vær ikke bekymret over din pleje,

Hvis kransen ikke er vævet,

Hvem bekymrer sig?

Hvis håndledskæden ikke er bundet,

så lad det være.

Himlen er dækket af skyer – det er sent.

Kom, som du er;

Tænk ikke over din påklædning.”-Rabindranath Tagore,
“Immortal”

New York Times bragte i sidste uge en tegneserie, der

karaktiserer – men ikke laver satire over – hvordan den nylige indiske Chandrayaan-3 Lunar Mission-triumf blev opfattet af forskellige snæversynede mennesker i den engelske verden. Den forestiller to selvtilfredse, fede, ældre, velhavende og “kultiverede” herrer i en dagligstue med bibliotek, kaldet “Elitens Rumklub”. Ved døren står en indisk mand, dårligt klædt, i sandaler, med sin ko og banker på.

Den indiske journalist Palki Swarna karakteriserede i sin faste udsendelse tegningen som racistisk og påpegede for eksempel, at den britiske politiker Nigel Farage ligefrem var forarget over Indiens triumf. Han rasede: “De bruger deres penge på rumsonder, de bruger deres penge på militæret, de bruger deres penge på atomvåben, og alligevel lever halvdelen af landet under fattigdomsgrænsen.” Swarna påpegede, at “det måske er gået [hr. Farages] næse forbi, at Indien er verdens femtestørste økonomi. Det er faktisk foran hans land, Storbritannien. Men det lader til, at han ikke kan slippe af med sin koloniale tankegang. Hvordan kan det fattige Indien have ambitioner? Hvordan kan en tidligere koloni nå Månen før det såkaldte Storbritannien?...Og siden han er så ivrig efter at diskutere prioriteter, har vi et spørgsmål til ham. Hvorfor bliver Storbritannien ved med at betale for kongefamilien? Borgerne har ikke råd til deres elregninger. Måske skulle man hjælpe dem i stedet for at betale for kongen og hans følge.”

Men i en større sammenhæng skaber Indien og nationerne i BRIKS-Plus-alliancen, især gennem deres fælles engagement i elektrificeringen og den generelle industrialisering af Afrika, et hav, som de udmattede og forældede neoliberale og neokonservative imperialister i den engelske sfære ikke kan svømme i. Selve eksistensen af BRIKS er en udfordring, ikke for “kapitalismen”, men for den totale krigs købmænd, inklusive termonuklear krig, som driver deres blodige handel i Ukraine, og måske snart Taiwan, eller endogda Sahel, som det var tilfældet med Libyen. BRIKS-Plus har alternativt omfavnet, hvad der vil vise sig at være, hvis det ikke forrådes, en

uundgåelig anti-Malthusiansk, pro-befolkningsvækst- økonomisk holdning, en holdning, der, som professor Franco Battaglia fra Italien har påpeget, sidestiller optimering af brugen af fossile brændstoffer, herunder kul, olie og gas, og atomkraft, og opbygningen af "komplette", maskinværktøjsproducerende økonomier, med ægte "national frigørelse".

Den afdøde økonom og statsmand Lyndon H. LaRouches forslag om Den Internationale Udviklingsbank indeholder en afgørende, unik idé, der løser behovet for retfærdighed fra udviklingssektorens nationer, der i århundreder er blevet udplyndret af folk som "den store Winston Churchill" og Det Østindiske Kompagni. LaRouches og Churchills syn på menneskets natur var modsatrettede. Churchill sagde i 1937: "Jeg er ikke enig i, at hunden i krybben har den endegyldige ret til krybben, selv om den måske har ligget der i meget lang tid. Den ret anerkender jeg ikke. Jeg indrømmer for eksempel ikke, at der er gjort en stor uret mod de røde indianere i Amerika eller de sorte i Australien. Jeg indrømmer ikke, at der er sket en uret mod disse mennesker, fordi en stærkere race, en race af højere kvalitet, en mere verdslig klog race for at sige det på den måde, er kommet ind og har taget deres plads."

I modsætning til det imperiale rovdyrs syn på nationerne i "udviklingssektoren", skrev Lyndon LaRouche i 1975 dette: "Hvis udviklingslandene, som det er nødvendigt for den globale udvikling, udnytter deres ressourcer af olie, naturgas, kul og mineralske råstoffer i det omfang, der kræves for industriel ekspansion i både den industrialiserede sektor og udviklingssektoren, hvordan skal vi så bestemme både prisen på disse ressourcer og kompensationen for den deraf følgende udtømmning af sådanne aktiver? Uden en "brutal" forpligtelse til at udvikle CTR-teknologi ("kontrolleret termonuklear reaktion") er der ikke noget prisniveau eller nogen fremadrettet kompensation for udtømmning, som kan betragtes som "retfærdig". Det generelle grundlag for traktataftaler, der dækker priser og kompensation for nedbrydning, er

grundlæggende 1) en forpligtelse til at anvende CTR-teknologianlæg, der spredes fra 1985 og frem, og 2) en forpligtelse til at bringe disse regioner op på niveauet for anvendelse af CTR-orienteret teknologi i 1985/1990-perioden.”

For næsten fem årtier siden, da LaRouche fremsatte dette forslag, var Kina endnu ikke begyndt at komme sig over kulturrevolutionen. Nu er Kina den største produktive økonomi i verden, en “rummagt” og førende i verden inden for flere områder af fusions- og “CTR”-forskning (kontrolleret termionuklear reaktion). Som Russia Today for nylig påpegede, “tegner de fem (“BRIKS”) medlemmer sig for næsten en tredjedel af den globale økonomi.” I 1975 foreslog LaRouche, hvad der svarede til et 10-15-årigt “forceret” lyn-program, svarende til Manhattan-projektet, for at omstille nationaløkonomier verden over til nukleare/termiske-nukleare energibaserede økonomier, hvor fossile brændstoffer naturligt bliver mindre og mindre brugt over tid, på grund af de meget højere energiflux-tætheder, såvel som de højere absolutte mængder energi, der produceres af systemer af højere orden. I stedet for at være afhængig af de riges luner, hvad enten det er virksomheder eller enkeltpersoner, for de sædvanlige, normalt uærlige forslag i “Bwana/herremands-stil” (“Hvorfor giver Elon Musk ikke 1 milliard dollars til den sydafrikanske regering til fælles rumforskning med det succesfulde indiske program?”), er den Nye Udviklingsbank og andre sådanne mekanismer begyndelsen på det vanskelige arbejde, den vanskelige tænkning og den vanskelige diskussion om de rigtige måder at gøre, det på, som hvad den tidligere brasilianske præsident Dilma Rousseff har insisteret på skal må gøres: “Vi vil forvandle os til en vigtig bank for udviklingslande og nye markeder. Vores fokus skal være dette: en bank lavet af udviklingslandene for dem selv.”

Overførsel af avanceret teknologi i bytte for vigtige råvarer, som den eneste retfærdige måde, hvorpå de transatlantiske nationer kan betale tilbage for naturressourcerne i Afrika,

Asien og Sydamerika, ville ikke blot resultere i et eksponentielt stigende energiforbrug pr. indbygger og pr. kvadratkilometer, som er afgørende for Afrikas, Sydamerikas og Asiens økonomiske fremskridt, men ville, lige så vigtigt, gøre det samme i de transatlantiske nationer selv og vende deres ellers ustoppelige økonomiske (og moralske) forfald. Denne tilgang er selvfølgelig det modsatte af "energibesparelse".

LaRouche bemærkede i sit essay, "Myten om ligevægtsøkonomi" fra 1979:

"Når dele af menneskeheden på noget tidspunkt har tyet til 'energibesparelse', ville samfundene være brudt sammen, biologiske katastrofer med hungersnød, epidemier og ørkendannelse ville have kastet et sådant samfund tilbage i retning af barbariet. Det skal understreges, at forskellige nu hedengangne samfund har valgt den malthusianske "energibesparelspolitik" og er gledet ud i vildskab eller endda glemsel... Der er noget mere dybtgående end blot kalorier af energi involveret i at skabe de succesfulde forgreninger af menneskelig kulturel udvikling. Kilden til den nye energi er menneskesindets kreative mentale potentiale. I de udviklingsforløb af teknologier, som vi forstår som sammenhængende fremskridt i videnskabelig viden, øger mennesket sin vidende, viljestærke beherskelse af den lovmæssige organisering af vores univers."

Den 9. september vil Schiller Instituttet, i dette nyligt ændrede intellektuelle miljø, afholde en international konference for at diskutere de fysisk-økonomiske, videnskabelige og kulturelle forudsætninger for en ny, retfærdig økonomisk orden, hvor menneskesindets kreative potentiale, og ikke den enkeltes rang, økonomiske status, antal akademiske grader eller hatstørrelse, betyder noget. Få dage før 60-årsdagen for Martin Luther Kings "I Have A Dream"-tale bekræftede den indiske nation udødeligheden af Lokmanya Balgangadhar Tilak, Mahatma Gandhi, Jawaharlal Nehru og Rabindranath Tagore, af Indira Gandhi og af Gandhi-tilhængeren

King selv ved at opnå en af de mest avancerede videnskabelige ingeniørpræstationer i menneskehedens historie, "til en brøkdel af prisen for en Hollywood-film." Indien havde betalt en gæld til ikke bare sine grundlæggere, men, som premierminister Modi bemærkede, til hele menneskeheden. BRIKS-Plus-rumkommissionen, som Modi foreslog om morgenen efter Chandrayaan-3's landing på Månen, banker på døren til en næsten afdød imperialisme. Gennem vores kommende konference kan vi hjælpe med at åbne den dør.

Foto: Wikimedia Commons